

Sygn. akt II C 2707/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla W. M. w W. II W. C. w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Robert Masznicz

Protokolant: Milena Sieradzka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 grudnia 2013 r. w W. sprawy

z powództwa miasta stołecznego W. - Z. M. (1)

przeciwko pozwanemu W. G. (1)

o zapłatę 183 zł 60 gr

zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 183 (sto osiemdziesiąt trzy) złotych 60 groszy wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 października 2012 r. do dnia zapłaty oraz koszty procesu w kwocie 90 (dziewięćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt II C 2707/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 9 grudnia 2013 roku

Miasto stołeczne W. - Z. M. (1) (powód) w dniu 16 lipca 2013 roku (data prezentaty biura podawczego Sądu) złożył pozew, w którym wniósł o zasądzenie od pozwanego W. G. (2) kwoty 183,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 października 2012 roku do dnia zapłaty. Powód domagał się również zasądzenia od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pозew k. 2 - 3).

W dniu 17 lipca 2013 roku tutejszy Sąd wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Od powyższego pozwany złożył sprzeciw, zaskarżając nakaz w całości (k. 7-8, 18-21). Podane tam zarzuty i twierdzenia podtrzymał na rozprawie w dniu 9 grudnia 2013 r. (k. 33).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 9 października 2012 roku w W. pozwany korzystał z przejazdu autobusem komunikacji miejskiej (linia 195) bez uiszczenia jakiegokolwiek opłaty i bez dokumentu uprawniającego do bezpłatnego przejazdu.

Stwierdziwszy powyższe, kontroler wystawił pozwanemu wezwanie do zapłaty (w terminie dwutygodniowym) sumy 183,60 zł, na którą złożyły się kwota 180 zł (opłata dodatkowa za przejazd bez biletu) oraz kwota 3,60 zł (należność za przejazd).

(fakty bezsporne, udokumentowane wystawionym i pokwitowanym wezwaniem do zapłaty – k. 5)

Objęte pozwem należności nie zostały uiszczone do dnia zamknięcia rozprawy.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 31 stycznia 2013 roku pozwany został zarejestrowany jako bezrobotny bez prawa do zasiłku, a w dniu 12 marca 2013 r. jego rachunek bankowy został zajęty przez komornika sądowego

(dokumenty załączone do sprzeciwu – k. 9)

Pozwany na rozprawie zapewnił, że nadal pozostaje bezrobotnym bez prawa do zasiłku.

(protokół rozprawy – k. 33)

Powyższe okoliczności faktyczne były bezsporne i udokumentowane. Zostały ustalone przez Sąd zgodnie z art. 244 i 245 Kodeksu postępowania cywilnego (K.p.c.) z uwzględnieniem art. 229 i 230 K.p.c.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Bezspornym w sprawie jest, że pozwany korzystał z komunikacji miejskiej na obszarze m.st. W. w dniu 9 października 2012 roku, nie uiściwszy żadnej opłaty.

Powód w niniejszej sprawie wywodził swoje roszczenie z treści obowiązującego w chwili tamtej zaszłości art. 33a ust. 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz.U. Nr 50 z 2000 r., poz. 601 z późn. zm.), zgodnie z którym w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona pobierają właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawiają wezwanie do zapłaty. Zgodnie z art. 16 tamtej ustawy umowę przewozu zawiera się przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Wobec powyższego fakt zawarcia umowy przewozu nie budzi wątpliwości Sądu, skoro pozwany wsiadł do autobusu przejazdu i przebywał w nim w czasie ruchu pojazdu.

Podstawę ustalenia sumy dochodzonej przez powoda stanowił § 3 Ustaleń dodatkowych do Taryfy Przewozowej, stanowiącej załącznik nr 1 do uchwały nr XXVI/858/2008 Rady m. W. z dnia 13 marca 2008 roku w sprawie opłat za usługi przewozowe środkami lokalnego transportu zbiorowego w m. s. W. nadzorowanego przez Z. M. (1)

Wg przywołanych norm powód miał prawo żądać od pozwanego odpowiedniej zapłaty, obejmującej również opłatę dodatkową za przejazd bez biletu.

Z uwagi na brak sporu co do faktów oraz co do brzmienia przepisów przewozowych, oceny Sądu wymagały zarzuty pozwanego, który podał argumentację w kierunku zaistnienia szczególnych przesłanek uchylecia się od obowiązku uiszczenia należności przewozowej z przyczyny pozostawania w szczególnych sytuacji majątkowej. Odpowiednie przepisy rzeczywiście zwalniają bezrobotnych od opłat komunikacyjnych, jednakże zakres zwolnienia jest ograniczony do podróży ściśle określonych w przepisach, a poza osobą korzystającą z takiego zwolnienia musi być bezrobotną w chwili przejazdu. W ustalonym stanie faktycznym, pozwany w chwili przejazdu nie był bezrobotnym, a zarejestrowano go jako bezrobotnego w odpowiednim urzędzie pracy dopiero po upływie 3 miesięcy od opisanego zajścia. Sam fakt, że w tamtym czasie pozwany nie pracował, jest wg obowiązujących przepisów obojętne, co oznacza, że pozwanego oczywiście obciążał obowiązek posiadania odpowiedniego biletu w chwili przejazdu i z obowiązku tego pozwany nie został zwolniony przez fakt późniejszego uzyskania statusu bezrobotnego. Wszelkie inne okoliczności, podnoszone przez pozwanego (w szczególności niemożność znalezienia pracy bez podróżowania komunikacją miejską oraz zadłużenie na kilkadziesiąt tysięcy złotych z innych tytułów) nie stanowią usprawiedliwionej przesłanki do twierdzenia, aby objęte pozwem żądanie zapłaty było sprzeczne zasadami współżycia społecznego w rozumieniu art. 5 Kodeksu cywilnego (K.c.).

Z tych wszystkich względów Sąd uznał, że obciążenie pozwanego opłatami przewidzianymi w odpowiednich taryfach przewozowych było uzasadnione, a pozwany, uchylając się od zapłaty, jest obowiązany do zapłaty również odsetek ustawowych za cały czas opóźnienia, zgodnie z art. 481 § 1 i 2 K.c.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 K.p.c. Przepisy te stanowią normę, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowej obrony lub dochodzenia praw. Na koszty celowego dochodzenia swoich praw przez powoda złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, będącego radcą prawnym (w stawce minimalnej 60 zł), ustalone zgodnie z przepisem § 6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490), a ponadto opłata od pozwu (30 zł), uiszczona przez powoda.

Z tych wszystkich przyczyn i na podstawie przywołanych przepisów orzeczono, jak w sentencji.

Zarządzenie:

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu wraz z pouczeniem o apelacji